

Следъ десетина-петнадесе години Илия ще бжде първиятъ земледѣлецъ въ селото.

Воловетъ тѣтаха мромаво опашки, надъ гърбоветъ имъ се блѣскаха роякъ мухи... Уицето пълзѣше по неравния пѣтъ като подгоненъ смокъ. Бъкелчето, закачено на оралицата, се клатѣше еднообразно и подрънкваше глухо по върбовото горниче на хомота.

— Рано се затопли тази година, — рече тихо Наню.

— Рано.

Уицето пълзѣше, бъкелчето подрънкваше, воловетъ извиваха глави и се мъчеха да пропждятъ досаднитъ мушици отъ очитъ си.

— Ще те чакамъ въ Ибришимовото кафене, — поржча Наню при раздѣлата край село. Илия заклати утвърдително глава и смуши воловетъ. Бързаше. Нѣкаква треска на мъчителенъ нетърпение запали кръвта му. „Да ѝ обадя ли, или да ѝ не обаждамъ?“ мислѣше той за жена си. И реши: „Не, нѣма да ѝ обаждамъ!“ Страхуваше се, че Ганка ще се развика и ще развали цѣлата работа. Женитъ сж страхливи. „На женска кола не се качвай!“ — усмихваше се Илия и си мислѣше за забогатяването, за лекия животъ, за почитѣта...

*

Чакъ на втория день Илия съобщи, че полицитъ сж подписани. Ганка сви устни:

— Щомъ си я купилъ, нѣма какво. Дано пѣкъ е на късметъ.

Но тревогата залѣгна въ сърцето ѝ.

Само Колю се усмихна сдържано:

— Голѣмъ кокълъ си налапалъ, гледай да се не задавишъ, — смигна той.

— Нивата сама ще си се плаща. Отъ насъ само работа трѣбва, — отвърна като на урокъ Илия.